

Sygn. akt: *IC 542/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa A. H.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W.

na rzecz powoda A. H. kwotę 2.122,80 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 4 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 721,78 zł (siedemset dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Toruniu kwotę 308,93 zł (trzysta osiem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt *IC 542/16*

UZASADNIENIE

Powód A. H. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.818,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Powód wskazał, iż zawarł z pozwaną umowę ubezpieczenia autocasco. Na skutek zdarzenia drogowego z dnia 3 marca 2014 r. pozwana wypłaciła mu kwotę 881,11 zł. Pozwany podniósł, iż zgodnie z wyceną sporządzoną przez rzeczoznawcę koszt naprawy wynosi 4.700 zł. Konieczna jest więc dopłata odszkodowania w wysokości 3.818,89 zł. Powód wskazał, iż pozwana w swojej kalkulacji nie uwzględniła kosztów naprawy zderzaka. Nadto pozwana znacznie zaniżyła stawkę za robocizogodzinę. Dodał, iż zgodnie z umową koszty naprawy ustalone winny być w wariantcie serwisowym. Powód wskazał, iż na skutek zdarzenia jego pojazd traci swoją rynkowo-handlową wartość.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz 17 zł kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazał, iż właścicielem pojazdu w chwili zdarzenia był (...) i umowa AC została zawarta pomiędzy pozwaną a A. A.. Podkreślił, iż fakt, że w dniu 17.03.2017 r. powód stał się właścicielem pojazdu nie uzasadnia jego uprawnienia do żądania odszkodowania z tytułu szkody. Zgodnie bowiem z umową w przypadku zbycia pojazdu ochrona ubezpieczeniowa wygasa. Pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia. Wskazał, iż rozliczenie szkody dokonane zostało w oparciu o wycenę, a powód nie przedstawił dokumentów świadczących, aby poniósł wyższe koszty naprawy pojazdu. Zakwestionował jednocześnie prywatną wycenę sporządzoną na zlecenie powoda. Koszty naprawy pojazdu ustalone były zgodnie z umową na podstawie wariantu optymalnego – cen części oryginalnych pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji ubezpieczonego pojazdu zgodnie z przyjętymi wskaźnikami. Dodał, iż powód nie przedłożył faktur za naprawę pojazdu oraz nie uzgodnił z pozwaną sposobu i kosztów naprawy – nie spełnił więc warunków koniecznych do ustalenia odszkodowania wg zasad właściwych dla wariantu serwisowego.

W kolejnym piśmie powód podniósł, iż stał się właścicielem pojazdu już 13 marca 2014 r. i z poprzednim właścicielem zawarł umowę cesji wierzytelności wynikających z umowy ubezpieczenia autocasco. Szkada wystąpiła w okresie kiedy właścicielem pojazdu była A. A.. Powód jako cesjonariusz i właściciel pojazdu wystąpił do pozwanego o zapłatę odszkodowania. Zaznaczył, iż zdarzenie drogowe zaistniało podczas trwania umowy i ochrony ubezpieczeniowej. Dodał, iż jako faktycznie władający pojazdem za zgodą A. A. był „osobą uprawnioną do korzystania z pojazdu”, co po przeniesieniu na niego prawa własności nie wymagało zgody pozwanej na cesję. Powód zaprzeczył, aby jego obowiązkiem było przedstawienie dokumentów z zakresu naprawy.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

A. A. była właścicielem pojazdu marki B. nr rej (...). Osobą uprawnioną od korzystania z pojazdu był A. H.. A. A. zawarła z (...) S.A. umowę ubezpieczenia Autocasco pojazdu marki B. nr rej (...).

Bezsporne.

Przedmiotowa umowa została zawarta na podstawie ogólnych warunków ubezpieczeń komunikacyjnych. Zgodnie z §17 ust 7 w razie nie przedstawienia rachunków lub faktur VAT o których mowa w ust 5 (...) S.A. wypłaca bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) S.A. sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. z zastosowaniem:

1. norm czasowych naprawczych określonych przez producenta pojazdu
2. stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego
3. cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E. ustalonych w wariantcie optymalnym
4. cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A. lub E.

Koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie następujących cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany (§17 ust3):

1. w wariantcie serwisowym – cen części oryginalnych serwisowanych
2. w wariantcie optymalnym
 - a. cen części oryginalnych serwisowanych, o których mowa w pkt 1 pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji ubezpieczonego pojazdu według poniższych wskaźników

okres eksploatacji procent pomniejszenia

do 3 lat 30%

powyżej 3 lat do 5 lat 45%

powyżej 5 lat do 8 lat 55%

powyżej 8 lat 60%

b. Cen części oryginalnych

c. C. cen części porównywalnej jakości

W myśl §17 ust 4 jeżeli w systemie A. lub E. dostępne są części różnego rodzaju (tj. oryginalne serwisowe, oryginalne lub porównywalnej jakości) lub części tego samego rodzaju ale pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) S.A. ustala się z zastosowaniem kryterium ekonomicznego tj. uwzględniając części o najniższej cenie, przy czym w przypadku części oryginalnych serwisowych uwzględnia się cenę pomniejszoną według zasad określonych w ust 3 pkt 2 lit.a.

Dowód: ogóle warunki ubezpieczeń komunikacyjnych k. 38-51v

W dniu 3 marca 2014 r. pojazd kierowany przez M. H. był uczestnikiem zdarzenia drogowego.

Bezsporne

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi. Decyzją z dnia 21 marca 2014 r. (...) Zakład (...) przyznał odszkodowanie w wysokości 881,11 zł.

Dowód: akta szkody

A. A. nie naprawiła swojego pojazdu. W dniu 13 marca 2014 r. zawarła z A. H. umowę cesji wierzytelności wynikających z umowy ubezpieczenia Autocasco zawartej w (...) S.A. w W. w związku ze zdarzeniem z dnia 3 marca 2014 r. Natomiast w dniu 17 marca 2014 r. zawarła z A. H. umowę sprzedaży samochodu.

Dowód: faktura k. 12;

umowa cesji k. 62;

zeznania powoda A. H. z 9.11.2016 r. 00:02:29-00:15:37

A. H. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 3.818,89 zł.

Dowód: wezwanie z dnia 10.09.2015 r.- k. 15-16v;

wezwanie z 19.10.2015 r. k. 17

Koszt naprawy samochodu marki B. zgodnie z technologią producenta według zasad wynikających z OWU AC obowiązujących w chwili powstania szkody w dniu 3 marca 2014 r. wynosił 3.003,91 zł brutto. Zakres uszkodzeń pojazdu nie stanowi podstawy do wyliczenia rynkowego ubytku wartości.

Dowody: - opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego 99-107

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, przesłuchania powoda oraz dowodu z opinii biegłego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D.. Konieczne bowiem było ustalenie kosztów naprawy pojazdu powoda w zakresie powstałych uszkodzeń, co wymagało wiadomości specjalistycznych.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Sąd oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka A. A., uznając, iż okoliczność, na którą świadek miał być przesłuchany należy uznać za udowodnioną

Sąd nie znalazł podstaw dla podważenia twierdzeń złożonych przez powoda, gdyż były one jasne, spójne i zgodne z materiałem dowodowym.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej dotyczącego braku legitymacji czynnej powoda. Wskazać należy, iż zdarzenie drogowe miało miejsce w chwili, gdy właścicielem pojazdu była A. A.. Obowiązywała wówczas ochrona ubezpieczeniowa wynikająca z umowy autocasco zawartej z pozwaną. Powód wykazał natomiast, iż nabył wierzytelność wynikającą z tej umowy w zakresie dotyczącym roszczenia o odszkodowanie w związku ze zdarzeniem z dnia 3 marca 2014 r. Na przedmiotową okoliczność przedłożona została umowa cesji z dnia 13 marca 2014 r. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż powód nabył tą wierzytelność, a tym samym posiada legitymację czynną w przedmiotowym postępowaniu.

Istotą niniejszego sporu było ustalenie, przyjmując za podstawę przepis art. 361 § 1 kc, art. 805 § 1 kc, art. 805 § 2 pkt 1 kc, art. 824 § 1 kc oraz postanowień Ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów, wartości odszkodowania, która przysługiwała powodowi od pozwanego.

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 punkt 1 kc przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega na zapłacie – przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Zakres odszkodowania precyzuje umowa stron, w tym postanowienia ogólnych warunków umowy – w tym przypadku ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów lądowych (Auto Casco), które należy traktować, jako część umowy (tak również: SN w wyroku z 21.06.2001, IV CKN 382/00, Monitor Prawniczy z 2003, nr 1, s.33).

Nadmienić należy jeszcze, że z art. 805 § 1 kc wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej przez niego wysokości oraz zaistnienie związku przyczynowego między tymi zdarzeniami. Także w doktrynie przyjmuje się zgodnie, że w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej, co do zasady ciężar dowodu istnienia i wysokości szkody spoczywa na poszkodowanym. Odpowiada to ogólnej regule, że fakty

prawotwórcze, czyli powodujące powstanie skutków prawnych musi udowodnić podmiot, który na tej podstawie twierdzi o istnieniu prawa.

Nie budzi również wątpliwości, że pomimo pewnych różnic w stosunku do ogólnych zasad rządzących obowiązkiem naprawienia szkody odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Uznanie jednak identyczności treści znaczeniowej pojęcia „szkody” w przepisach ogólnego prawa odszkodowawczego i w prawie ubezpieczeniowym nie wyłącza różnic czego przykładem są zagadnienia związane z ustaleniem wysokości szkody. W zakresie ubezpieczeń umownych sposób ustalenia szkody określają z reguły ogólne warunki ubezpieczenia (tak: SN w postanowieniu z 22 lipca 2005 r., III CZP 49/05, niepubl.)

Dla odpowiedzialności ubezpieczeniowej, która nie jest odpowiedzialnością z czynu niedozwolonego, istotna jest treść umowy ubezpieczeniowej oraz treść uzupełniających ją ogólnych warunków ubezpieczenia (art. 805 § 1 kc oraz art. 6 i 7 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej - Dz. U. 1996 r. Nr 11 poz. 62 ze zm.) tak: wyrok Sądu Najwyższego z 13.01.2004 r., V CK 100/2003, LexPolonica nr 365549.

Przenosząc te rozważania prawne na płaszczyznę stanu faktycznego niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń determinowała zawarta umowa ubezpieczenia oraz towarzyszące jej OWU. Ogólne warunki umów określały sposób kalkulacji wysokości odszkodowania należnego ubezpieczonemu. Zgodnie z §17 ust 7 OWU w razie nie przedstawienia rachunków lub faktur VAT o których mowa w ust 5 (...) S.A. wypłaca bezsporna część odszkodowania ustalona na podstawie wyceny (...) S.A. sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. z zastosowaniem:

1. norm czasowych naprawczych określonych przez producenta pojazdu
2. stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) S.A. w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego
3. cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E. ustalonych w wariantcie optymalnym
4. cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A. lub E.

W ust 2 §17 OWU wskazano, iż koszty naprawy pojazdu ustalone będą na podstawie następujących cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany:

1. w wariantcie serwisowym – cen części oryginalnych serwisowanych
2. w wariantcie optymalnym
 - a. cen części oryginalnych serwisowanych, o których mowa w pkt 1 pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji ubezpieczonego pojazdu według poniższych wskaźników

okres eksploatacji procent pomniejszenia

do 3 lat 30%

powyżej 3 lat do 5 lat 45%

powyżej 5 lat do 8 lat 55%

powyżej 8 lat 60%

b. cen części oryginalnych

c. cen części porównywalnej jakości

W myśl §17 ust 4 jeżeli w systemie A. lub E. dostępne będą części różnego rodzaju (tj. oryginalne serwisowe, oryginalne lub porównywalnej jakości) lub części tego samego rodzaju ale pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) S.A. ustala się z zastosowaniem kryterium ekonomicznego tj. uwzględniając części o najniższej cenie, przy czym w przypadku części oryginalnych serwisowych uwzględnia się cenę pomniejszoną według zasad określonych w ust 3 pkt 2 lit.a.

Powód z uwagi na zbyt niską wycenę szkody przez pozwaną, dochodził różnicy pomiędzy wypłaconym mu odszkodowaniem a kalkulacją dokonaną na jego zlecenie. Jak już wyżej wspomniano pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, natomiast sporna była wysokość odszkodowania.

Przechodząc do rozważań dotyczących wysokości należnego powodowi odszkodowania, wskazać należy, iż Sąd w tym zakresie oparł się na ustaleniach zawartych w opinii biegłego.

Biegły przeprowadził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu wskazując, iż koszt naprawy samochodu marki B. zgodnie z technologią producenta według zasad wynikających z OWU AC obowiązujących w chwili powstania szkody w dniu 3 marca 2014 r. wynosił 3003,91 zł brutto. Podkreślił, iż zakres uszkodzeń nie stanowi podstawy do wyliczenia rynkowego ubytku wartości pojazdu.

Sąd podziеляjąc stanowisko biegłego ustalił koszt naprawy samochodu powoda na kwotę 3.003,91 zł. Mając na względzie, iż pozwana wypłaciła już z tytułu szkody kwotę 881,11 r, zasadnym było zasądzenie kwoty 2.122.80 zł. co sąd uczynił w punkcie I wyroku na podstawie art. 805 k.c., Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku. W konsekwencji w punkcie II wyroku w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481§1 i §2 kc, tj. zasądzono je od dnia następnego po dniu wypłaty części należnego odszkodowania.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w myśl zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód wygrał sprawę w 55 % zaś przegrał w 45 %. Koszty powoda to: 100 zł opłata od pozwu, 991,07 zł tytułem wydatków na biegłego, 1200 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łącznie koszty powoda wyniosły 2.308,07 zł. Z kolei koszty pozwanego to 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł. opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty pozwanego wynosiły 2.417 zł. Po kompensacji w punkcie III sentencji wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda różnicę tj. kwotę 721,78 z tytułem zwrotu kosztów procesu (2.308,07 x 55 % = 1.264,43 zł, 1.217 x 45 % = 721,78 zł).

W pkt IV wyroku Sąd zwrócił powodowi kwotę 308,93 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.